

Rebecca Chance

Luxus és könny

FORDÍTOTTA SZIEBERTH ÁDÁM

Rebecca Chance

Luxus és könny

ATHENAEUM

A fordítás alapjául szolgáló mű
Rebecca Chance: *Bad Sisters*

BAD SISTERS © Lauren Henderson, 2011

Hungarian translation © Szieberth Ádám, 2017

Minden jog fenntartva.

Kiadta az Athenaeum Kiadó,
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Tel.: 1-235-5020
www.athenaeum.hu
www.facebook.com/athenaeumkiado
athenaeum@lira.hu

ISBN 978 963 293 742 7

Felelős kiadó: Szabó Tibor Benjámín
Felelős szerkesztő: Kal Pintér Mihály
Műszaki vezető: Drótos Szilvia
Borítóterv: Földi Andrea
Nyomdai előkészítés: Tóth Viktor

nem hizlal. Hiszen reggelire csak egy parányi *torta di risót* kap, és a könnyű ebédig nem is eszik mást. A tésztaadagok kicsik, az extraszűz zöld olívaolajjal ízesített kenyér pedig inkább amolyan csemege, hiszen csak egy-két szeletet kap be, nem egy egész kosárra valót. Valamint sokkal kevesebbet is iszik, mint máskor: egy-két pohár bort az ebédhez, és ugyanennyit a vacsorához. Esetleg befigyel még vacsora előtt egy prosecco, utána meg egy muskotályos, de az utóbit Cesare apró desszertboros pohárkában szolgálja fel, úgyhogy ez inkább amolyan kóstoló. Hiszen Cesare nem tartja elfogadhatónak, ha valaki berúg, vagy ha úgy iszik, hogy nem eszik hozzá semmit. Ha elfogy az étel, nincs több bor...

Devon ettől az elején elborzadt, de most már ő is természetesnek vette. Éppen a konyhapultnál, a magas, támlátlan széken ülve nézte, ahogy Cesare ebédet készít – és semmi hozzáfűznivalója nem volt, amikor a férfi közölte, hogy pirított kenyérmorzsát szór majd a tésztaára. Pedig ez valami rettenetes szénhidrátbombának ígérkezett...

– Ez egy parasztos étel – mondta az öntöttvas serpenyőt rázogató Cesare. A morzsák lassanként aranybarna árnyalatot öltöttek: a férfi kis lángon hevítette a serpenyőt, hogy egyenletesen piruljanak meg.

– Mintha azt mondtad volna, hogy nem vagyunk parasztok – jegyezte meg hetykén Devon. Nagyon is tisztában volt vele, hogy részben ez adja az ő vonzerejét: Cesare szereti, hogy ugratja, hogy beleköt abba, amit mond, hogy nem veszi komolyan. Érzékelte, hogy az olasz nők ehhez nem szoktatták hozzá... Cesare sűrűn panaszkodott is az angol humorára, de egyértelmű volt, hogy valójában imádja.

Most is csillogott a szeme, amikor a válla fölött hátra-
szólva így felelt:

– Tévedtem, *cara mia*. Te angol vagy, úgyhogy paraszt vagy. Úgy eszel, mint egy paraszt. Szerinted például Martinivel is lehet főzni, ha éppen nincs fehérbor – Cesare itt színpadiasan megborzongott, miközben lezárta a gázt a pirított kenyérmorzsa alatt. – *Che schifo!* Undorító! – jelentette ki, majd fogott egy vágódeszkát meg egy fej fokhagymát, és a hüvelykujjával szétnyomott pár gerezdet.

– Csak annyit mondtam, hogy vésztartaléknak az is megteszi – helyesbített durcásan Devon. Cesare ugyanis rákapott a szakácskönyveire: buzgón bújta őket, és amit különösen szórakoztatónak talált bennük, azt fennhangon idézte. – Egyszer ki kéne próbálnod – tette hozzá Devon.

– *Mai* – felelte határozottan a férfi. Devon, akinek olasz szókincese gyors ütemben gyarapodott, jól tudta, mit jelent ez a Cesare által sűrűn használt szó: azt, hogy SOHA. – *Mai, mai e poi mai* – tette még hozzá a férfi, mintha további magyarázatra szorulna, amit mondott. Közben ügyesen kilapította a fokhagymagerezdeket egy széles pengéjű késsel, és miután leszedte a héjukat, bedobta őket egy másik serpenyőbe, amelyben olívaolajat hevített.

– Meg azt is mondd, hogy főzzünk extraszűz olívaolajjal – folytatta, majd harsányan hahotázva a spagettitészta üvegért nyúlt. A hüvelyk- és mutatóujja közötti bőrredőn mérte ki a szükséges mennyiséget, amelyet aztán a harmadik serpenyőbe, a forrásban lévő, sózott vízbe ejtett. – Az extraszűz olajnak teljesen elmegy az íze, ha felforrósítod. *Pazza!* Igen, az vagy.

– Mi az a *pazza*? – kérdezte morcosan Devon.

Cesare megkocogtatta a halántékát.

– *Lunatica* – mondta, miközben vígan kavargatta a spagettit, hogy szétváljon.

Devon hamar megtanulta, hogy Cesarének nem szabad behódolni – legalábbis a hálósobán kívül. Mert akkor páros lábbal tapos az emberen...

– Bolond vagy ám te! – jelentette ki határozottan Devon.

– Egyáltalán, hogy lehet valamit *extraszűz*nek nevezni? Ennek nincs semmi értelme.

Cesare ezen vihogott egy sort. Közben szárított, piros csilipaprikákat morzsolt bele az olajba, amely már kezdett fenséges fokhagymaillatot árasztani.

– *Certamente* – mondta. – Olaszországban tényleg nincsenek extraszűzek. Még az apácák is űzik egymással a mókát. Angol szűzek viszont talán vannak, ugye? – sandított Devonra. – Amikor elmentünk a *termébe*, mondtam neked, hogy még nem szerelmeskedtél Montigiani családból való férfival. Most viszont már nem vagy Montigianiszűz. Így már sokkal jobb, nem? – tette hozzá somolyogva.

– Hát nem – vágott vissza Devon. – Borzalmas vagy az ágyban. Csak udvariasságból mondtam, hogy jó volt.

– *Bugiarda* – mondta önelégülten Cesare. Leöntötte a vizet, és egy hatalmas, fehér kerámiatálba ejtette a tésztát, majd meglocsolta olajjal. – 'Ázudsz, Miss English.

Rászórta a tésztára a pirított kenyérmorzsát meg némi apróra vágott petrezselymet, majd avatott mozdulatokkal, két villával összetrutymolta az egészet. Rory márkás konyhai eszközeire rá sem hederített.

– Most pedig eszünk – közölte. – Remélem, éhes vagy.

Devon lecsusszant a bárszékről, és az asztalhoz lépett.

– Éhes és mérges – mondta a hasát dörzsölgetve, és haragosan ráncolta a homlokát. – Mert nem ’ázudsz, hanem hazudsz. Fuss neki még egyszer!

– Ááá! – nyögött fel Cesare, miközben lecsapta a spagetis tálat az asztalra. – Mindig elrontom! *Háá-zudsz!*

– Hazudsz.

– Há-azudsz.

– Valamivel jobb – mondta Devon. – De még messze van a tökéletestől.

Cesare színpadias pózba vágta magát, és szúrósan nézett Devonra.

– Te engem föl-mér-ge-sí-tesz! *Donne!* – tette hozzá.
– Nők! Csak arra jók, hogy mérgesítsék az embert.

– Jaj, szegény drágám – mondta szomorúan Devon.
– Akkor talán menned kéne. – Azzal fölemelte a kezét, és ujjait játékosan mozgatva integetett Cesarénak. – Isten veled! Köszí az ebédet!

– *Mi fai incazzare da morire!* – mondta Cesare, majd két kézzel vállon ragadta Devont, és olyan erővel csókolta meg, hogy összekoccantak a fogai – valamint a térde is megrogyant. Amikor a férfi elengedte, meg kellett markolnia a szék támláját, hogy el ne essen. – *Ecco* – mondta Cesare, és elégedett képet vágva odahúzta a székét a konyhaasztalhoz, majd leült. – Most pedig edd a *pastasciuttádat!* Egyszerű, de nagyon finom. Utána szerelmeskedünk. Már mint az után, hogy közben rendesen megemésszük az ételt.

Devon lehuppant a székére. Rózsaszínűre festette az arcát a boldogság. Ha azt hallotta Cesarétől, hogy *szerelmeskedni*, mindig dalra fakadt legbelül. Persze tudta, hogy ez nevetséges, hiszen ő férjes asszony – aki ugyan belefogott

abba a szegény Mattnek szánt e-mailbe, de még mindig csak az első mondatnál tart. És amennyire tudja, Cesare is nő, akinek gyermekei vannak, meg rajta kívül még egy rakás szeretője. Elszórakozik vele pár napig, aztán éli tovább a maga életét...

Devon tudta, hogy szerelemre vagy bármi effélére gondolni is korai lenne. Hiszen lehet, hogy nincs köztük semmi más, csak szex, és a szenvedély amilyen gyorsan lángra lobbant, olyan gyorsan ki is huny...

És mégis: valahányszor Cesare kiejtette a száján, hogy *fare l'amore*, azaz *szerelemeskedni*, Devont úgy öntötték el az érzelmek, hogy kis híján elolvadt. Ahhoz viszont nem volt elég bátor vagy elég olasz, hogy ő maga is használja ezt a szót. Magában, suttogva kipróbálta, hogyan is hangzik, de mivel angol volt, nem tudta ugyanolyan magától értetődően kimondani azt, hogy szerelemeskedni, mint azt, hogy szexelni.

Evett egy falatot, és kéjesen felnyögött, mert az a spagetti elképesztően, meghökkentően jó volt. Cesare vetett Devonra egy önelégült pillantást az asztal fölött.

– Ezt esszük fiatalkorunkban – mondta. – Az ember elmegy táncolni a barátaival, és 'azajön... 'Ogy is mondják, 'ogy *alba*? – Ujjait pattogtatva próbálta emlékezetébe idézni a szót. – 'Ajnal! – harsogta végül diadalmasan. – Szóval amikor az ember mérgesen, azaz éh-hesen h-hazaér h-hajnalban, készít valami ennivalót, ami jót tesz neki. Valami erősítőszert. Fokhagyma, csili, meg egy kis petrezselyemzöld. *Molto buono*. – Cesare beszéd közben a villájával hadonászva gesztikulált. – Mi ugyan nem táncoltunk, de azt hiszem, szükségünk van egy kis erősítő kajára.

Devon mosolyogva elmerengett, hogy Cesare milyen határozottan tud beszélni az ételről. *Ilyenkor sokkal komolyabb képet vág, mint amikor a szerelmeskedésről van szó...* Telefonja itt zökkentette ki gondolataiból. Az utóbbi napokban párszor megcsörrent a készülék, de ő ügyet sem vetett rá. Most azonban emberére akadt: a telefon egyre csak csörgött, mert aki hívta, nem volt hajlandó rábeszélni a hangpostára. Amint megszólalt az üzenetrögzítő, bontotta a vonalat, és újratárcsázott. Amikor már ötödször szólalt meg a csengőhang, Cesare ellentmondást nem tűrve közölte:

– Devon, *cara*, ez fontos. Föl kell vened! Hogy legalább hallgasson már el – tette hozzá. – Idegesít.

Devon nagy sóhajjal hátratolta a székét, és fölállt, pedig nagyon nem akaródzott neki: úgy érezte magát, mint egy durcás kisgyerek. Kiment a folyosóra, ahol a táskája hevert, mert abban lapult a telefon. Tulajdonképpen meglepte, hogy még nem merült le, hiszen amióta megérkezett Olaszországba, egyszer sem tette töltőre. Jó néhány nem fogadott hívása volt. Némileg megkönnyebbült, hogy a legújabbak Deeley-től jöttek. *Legalább nem Matt...* A gondolatra is összeszorult a gyomra, hogy akár a férje is keresheti, akit többszörösen elárult...

Ugrott egyet a kezében az újra megcsörrenő készülék. Megnyomta a zöld gombot.

– Szia, Deels – szólta bele, de máris túlharsogta a húga karattyoló hangja.

– Dev! Végre megvagy. Istenem, már kezdtem azt hinni, hogy soha nem veszed föl. Figyelj, Devon, nagyon komoly dologról van szó. Most rögtön vissza kell jönnöd Londonba. Dev, itt járt a rendőrség. Megtalálták Bill holttestét.

Mindháromunknak vallomást kell tennünk, hogy mit tudunk az eltűnéséről.

Devon szinte fel sem fogta, amit hallott. Az ő toscanai paradicsomában, ahol csak úgy ömlött be a napfény a nyitott ajtón, és jólesően melengette a csupasz lábát a kőpadló, és a szeretője éppen vörösbort töltött neki, nagyon nehezen tudta maga elé képzelni a hideg Angliában játszódó film képkockáit. A Thompson Road 42 szalagkordonnal körülfűrt kertjét, a hordágyat, amelyen kicipelik Bill holttestét, a Deeley-t és Maxie-t faggató rendőröket...

– Most viccelsz? – nyögte ki végül, de amint elhagyták a száját a szavak, egyből tudta, mekkora hülyeséget mondott.

– Nem, nem viccelek. Dev, most rögtön haza kell jönnöd. Ki kell találjunk, mit mondjunk... Máris jövök, Alice! Á, Dollyt kéred? Várj csak, máris hozom... – Devon jól megrázta a fejét, hogy valamelyest koncentrálni tudjon. – Dev, ott vagy még? – kérdezte még mindig roppant izgatottan Deeley. – El tudsz indulni most azonnal? Úgyse nagyon csinálsz ott semmit, ugye?

Devon Cesaréra nézett, aki éppen bedugta a méretes orrát a borospohárba, és nagyot szippantott a nedű illatából. Megállapította, hogy már-már abszurd látványt nyújt ez a bozontos üstökű olasz: olyan, mint egy karikatúra. Az ő nagydarab, csupa izom férjéhez képest kifejezetten girhesnek tűnik, és korántsem olyan jóképű, fotogén férfi.

Mégis úgy érezte, hogy ha el kell hagynia, az olyan lesz, mintha kitépnék belőle egy létfontosságú szervet.

– Dev! Figyelsz rám egyáltalán? Muszáj visszajönnöd – cincogta éles, cérnavékony hangon Deeley. – Alice, kérlek, ne sírj, kicsim! Deeley néni nem akart kiabálni.

Devon tudta, hogy nincs választása.

– Oké – mondta lassan, kimerően. – Megpróbálok följutni egy holnapra gépre.

– Nem holnapra. Maira. Amint lehet. Maxie most beszél az ügyvéddel... Dev, egyszerűen menj ki a reptérre, és szállj föl egy gépre, *nagyon kérlek!*

– Rendben – adta be a derekát Devon. Érezte, hogy nincs ereje küzdeni. – Oké, oké – makogta szánalmasan. – Hazamegyek.

– Küldj egy sms-t, ha már tudod, melyik géppel jössz – mondta megkönnyebbülten Deeley. – De jó lesz újra látni téged, Dev!

Bárcsak én is ezt mondhatnám! – gondolta szomorúan Devon. Úgy ment vissza a konyhába, mint akit a bitófa alá visznek: lógó orral, ólomlábakon. Cesare föl pattant, amikor meglátta.

– Madonna, mi a baj? Cara, rossz hírt kaptál?

– Mondjuk. Azaz igen. – Devon a poharáért nyúlt, és jól meghúzta a bort. – Haza kell mennem a következő londoni géppel. Amolyan családi vészhelyzet miatt.

A család szó olyan hatással van az olaszokra, mint amikor egy német azt hallja, hogy sör. Cesare rögtön akcióba lendült: leültette Devont, hogy egye meg a tésztáját, mert rossz hírt hallani és utazni nem lehet éhgyomorral, majd lebonyolított egy sor észbontó tempójú telefonbeszélgetést. Mire Devon végzett az ebédjével, és bedobálta a ruháit a bőröndjeibe, a férfi már le is foglalta a jegyét, és előállt a Lamborghinivel, hogy kivigye a reptérre.

– *E Pisa, non Firenze* – közölte, miközben bepakolta a kocsiba Devon csomagját. – De ne félj, nagyon gyorsan odaérünk! Első osztályú jegyet vettem neked, és ha egy órán belül ott vagyunk, biztos följutsz a gépre.

– Egy órán belül? – csodálkozott Devon. – Rory mintha azt mondta volna, hogy Pisáig másfél óra az út...

– Csss! – mondta Cesare, és szinte betuszkolta Devont az utasülésre. – Én vezetek, te pedig nem aggódsz, *va bene?*

Cesarének feltett szándéka volt, hogy időben odaér: a Lamborghini úgy kilótt, hogy Devon hátát beszippantotta az ülés támlája. A férfi csak akkor lassított le pár másodpercre, amikor traffipaxot látott, amúgy egyfolytában nyomta a gázt, és közben egy szót sem szólt Devonhoz – sőt, még csak egyetlen Vasco Rossi-CD-t sem tett be... Alig egy órája indultak el a Villa Clarából, amikor nagy fékcsikorgással megálltak a pisai reptér *No Parking* zónájának kellős közepén. Devon idegroncs lett volna a szédítő sebességtől, ha nem gyötri a búbánat. És nem is csupán azon búsongott, hogy el kell hagynia Cesarét, hanem azon is, hogy a férfi ezt a jelek szerint igen könnyedén veszi...

– *Eccoci!* – mondta Cesare, miközben kirángatta a csomagtartóból a bőröndöket, és nagy léptekkel elindult az indulási oldal bejárata felé. Devon kénytelen-kelletlen követte. Már-már úgy érezte magát, mintha a férfi kitenné a szűrét, pedig ez nyilván abszurd gondolat volt. Hiszen Cesare fantasztikusan viselkedik: segít, hogy minél előbb hazajusson, amikor a családjának szüksége van rá.

Mégis, mit vártál tőle? Talán könyörögnie kellett volna, hogy maradj? – agyalt Devon, miközben leverten kullogott Cesare után. *Hogy tehetne ilyet? Hiszen most a testvéreid mellett a helyed. Pontosan azt teszi, amit kell.*

Csak éppen... csak éppen meg sem kérdezte, meddig leszek távol, mikor jövök vissza.

Sőt, még azt sem mondta, hogy jó lenne-e, ha visszajönnék.

Közben Cesare pergőtűszerű tirádát zúdított a British Airways check-in pultjánál ülő nőre, majd elvette Devontól az útlevelét. Egy perc múlva az összes csomag a futószalagon volt, az útlevél pedig a beszállókártyával együtt ismét Devon kezében.

– *Presto, presto!* – mondta Cesare, és a biztonsági ellenőrzés felé húzta Devont, aki szóhoz sem jutott. Aztán a férfi megállt, és jól megnézte magának, majd mindkét kezét az arcára tette, és nagy átéléssel szájon csókolta őt.

– Gyere vissza minél hamarabb, *bella* – mondta. – Itália szomorú lesz nélküled.

Devon még mindig csak állt, és bámulta a férfit, mint aki megkukult. Alig-alig kellett felemelnie a fejét, hogy Cesare szemébe nézzen... Szörnyű érzés volt, hogy el kell válniuk, olyannyira, hogy meg sem mert szólalni. Rettegett, hogy kibök valamit, amivel a kelleténél többet árul el... Cesare viszont vidámabbnak tűnt, mint valaha.

– Sietned kell – mondta. – Különben lekésed a gépet.

– Tartozom neked a jegy árával – találta meg a hangját Devon. – Kifizetem...

– Pff! – felelte színpadias homlokráncolás kíséretében Cesare. – *Zitta*.

Ezt a szót már épp elégszer használta, úgyhogy Devon tudta, mit jelent. Azt, hogy *csönd*.

– Oké – vágta rá sietve Devon. – Akkor tíz euróval jövök, amiért vitted a bőröndjeimet.

Cesare hátravetette a fejét, és akkorát kacagott, hogy az arra járók fölkapták a fejüket.

– *Va bene!* – mondta nagy vígan. – Ha visszajössz, adsz nekem tíz eurót, oké? És ki tudja, lehet, hogy akkor is viszem majd a bőröndjeidet. Az már húsz euró. – Azzal

Cesare magához vonta Devont, és homlokon csókolta. – Most pedig – mondta, miközben megpördítette, és a helyes irány felé tolt – tényleg sietned kell. Jó utat!

A biztonsági kapu felé lépkedő Devonnak feltett szándéka volt, hogy nem néz hátra, de amikor a futószalagra helyezte a táskáját, nem tudott ellenállni a kísértésnek. De hiába pásztázta a tömeget, nem látta Cesare borzas, göndör fürtjeit. A férfi már nem volt sehol: alighanem máris hívja a soron következő nőjét... Devon szeme könnybe lábadt, amikor összeszedte a táskáját a boltíves kapu túlsó oldalán. Görcsösen markolta az útlevelét és a beszállókártyáját: a British Airways alkalmazottjának, aki az indulási kapunál várt rá, gyakorlatilag ki kellett tépnie a kezéből a dokumentumokat. Devon csak ekkor döbbsent rá, hogy van ott még valami.

Egy névjegykártya. Az útleveléből hullott ki, amikor a nő kinyitotta, hogy megnézze a fényképét. Devon úgy kapta fel a pultra bukfecező papírdarabot, mintha szerelmes levél lenne.

CESARE MONTIGIANI. Ez állt a kártyán kis méretű, elegáns betűkkel. A név alatt pedig egy olasz telefonszám. Ennyi: lakcím, e-mail cím sehol. És tollal odafirkantott, csak neki szóló személyes üzenetet sem látott.

De akkor is kapcsolatba tud lépni veled, ha akar. Cesare nem kérte el az elérhetőségét... *De adott egy névjegyet, és azt mondta, Itália szomorú lesz nélkülem. Persze lehet, hogy csak kedvesen akart elbúcsúzni. Valószínűleg hálát ad a sorsának, hogy ilyen szépen, nyugodtan zárult le ez a dolog...*

Bármilyen súlyos krízishelyzet szólította sürgősen Londonba, Devon nemigen tudott arra koncentrálni, amire

kellett volna. Belesüppedt a kényelmes, első osztályú ülésbe, becsatolta a biztonsági övét, és gyorsan bepötyögte az ígért sms-t Deeley-nek. Az utaskísérő bezárta a gép ajtaját, és Devon mobilja felé intett a fejével, de ő rögtön ki is kapcsolta, és visszadugta a táskájába. Aztán lehunyta a szemét, és hirtelen rádöbbsent, hogy nincs is kimerülve, pedig nem sokat aludtak Cesarével az utóbbi napokban... Tudta, hogy a rémálomba illő fejleményeken kellene agyalnia, amelyek most Londonba szólítják, vagy azon, hogy milyen csődtömeget csinált a házasságából. De csak annyira futotta tőle, hogy lehunyja a szemét, elszunnyadjon, és az olasz szeretőjével álmodjon.

– Dev! – kiáltott rá egy rögtön ismerősnek tűnő hang, amikor kitolta a kiskocsiját a vámmentes boltból. Devon odanézett, és sűrűn pislogott, amikor rádöbbsent, hogy a húga egy kisgyermeket tart az ölében. Annyira el volt tájolva, hogy eltartott pár másodpercig, mire összeállt a kép. Végül rájött, hogy ez csakis Maxie és Olly örökbe fogadott kislánya lehet, akivel ő még nem is találkozott.

Elindult a kiskocsival Deeley felé, aki szokás szerint úgy festett, mintha a *Grazia* magazinból bújt volna elő. A karszű, koptatott farmerére fönt jócskán ráomlott a derékövvel ellátott, trendi, szürke pulóvere, lent pedig lazán be volt tűrve a szegecsekkel kivert bokacsizmájába. Az arcát csodaszépen foglalta keretbe a széles szarvasbőr pánttal összefogott, karamellszínű melírcsíkokkal tarkított hajzuhataga, és igazán szemrevaló párost alkottak Maxie kislányával. Az egyiknek nagyon sötét, a másiknak nagyon világos volt mindene, és bár különböztek egymástól, mindketten roppant helyesek voltak.

– Úgy nézel ki, mint Angelina Jolie a sajtófotózáson, Deels – ironizált Devon.

– Te pedig csodásan nézel ki – felelte a nővérét bámulva Deeley. – Olaszország igazán neked való hely, Dev. Csak úgy ragyogsz, ez valami elképesztő, tényleg. Fogytál is, ugye?

– Igen! Ööö... kösz! – mondta Devon irulva-pirulva. Szív-ből remélte, hogy a húga nem is sejti, mi mindent megtett ő ezért a mélységes elégedettséget sugárzó ragyogásért...

– Ő Alice – mondta most Deeley, és egy kicsit megemelte az ölében tartott apróságot. – Köszönj szépen Devon néni-kédnek!

Alice Devonra meresztette a nagy, sötét szemét. Minden kétséget kizáróan egy kis szépség volt.

– Maxie-ben megbízhat az ember, ha valamiből szépet kell választani – jegyezte meg cinikusan Devon. – Honnan szedte ezt a gyönyörű kislányt, katalógusból?

– Dev! – hüledezett Deeley.

– Jaj, ne már, Deels! Maxie még csak el sem ment személyesen Ruandába, jól mondom? Kormánytisztviselőkkel hozatta el a kislányt. Úgyhogy ne is próbáld beadni nekem, hogy ez nem PR-akció – mondta szemét forgatva Devon. – Szegénykém – tette hozzá, miután Alice komoly arcára tévedt a tekintete. – Maxie nem az az anyatípus.

Deeley mindezt nem tagadhatta, pedig látszott rajta, hogy szeretné.

– Hát, most itt vagyok Alice-nek én – mondta határozottan, és nyomott egy puszit a kis unokahúga göndör kobakjára. – Nagyon szépen gondját viselem. Figyelj, Dev, mennünk kell! Maxie nagyon aggódik a sajtó miatt. Azért küldött ki eléd, hogy vigyázzak, nehogy elkapjanak út-

közben. Nem látok itt senkit, de hát sohasem tudhatja az ember...

– Épp csak hozok egy kávét – mondta sietve Devon. Úgy érezte, most, hogy ki tudja, mi vár rá, muszáj ébernek lennie, és ehhez kell vagy fél liter a Caffé Nero kínálatának legjavából.

– Ó, az jó, hozzál nekem is! – szólt Deeley az elsuhanó Devon után, miközben leültette Alice-t a nővére egyik bőrröndjére. – Nézd csak, milyen nagyra nőttél, kicsi Alice! – búgta vidáman. – Akkora vagy, mint én.

Deeley-t a jóisten is anyának teremtette – gondolta a Caffé Nero két legnagyobb, több adag extra eszpresszóval készült kapucsínójával visszatérő Devon. Deeley ugyanis éppen énekelgetett Alice-nek, aki édesdeden kacarászott.

Kerítettek egy taxit. A Deeley ölében ülő Alice hol kibámult a London központja felé tartó kocs ablakán, hol a nagynénje hosszú hajával játszadozott.

– A fülbevalóról le kellett szoknom – mondta szeretetteljes hangon Deeley, miközben a térdén lovagoltatta az unokahúgát. – Mert a kisasszony folyton letépi rólam, és ha nem figyelek oda, meg is eszi.

– Ajaj – mondta Devon, és a füléhez emelte a kezét, hogy megnézze, nincs-e rajta valami fityegő. De csak a gyémánt gombfülbevalója volt ott. Amikor Cesare körbenyalta az egyiket, majd a fülcimpájába harapott... Devont megbor-zongatta az érzéki emlékfoszlány: a feje búbjától a lábujja hegyéig átjárta a gyönyörteljes érzés.

Elég! – parancsolt rá magára, majd megemelte a kávéspoharát, és jól meghúzta. A tömény, erős főzet mindjárt vissza is zökkentette a rideg valóságba.

– Meséld el, mi történt, Deels! – nézett Alice feje fölött a hűgára. – És ne hagyj ki semmit, oké?

Deeley vett egy nagy levegőt, majd sírós arccal előrehajolt, hogy megnézzze, jól el van-e húzva a sofőr és az utastér közötti válaszfal. Aztán kitálalt. Devon csöndben hallgatta a hosszúra nyúló történetet, és közben olykor megfogta Alice kezét, hogy az unokahúga ne cibálja Deeley pulóverének nyakát. Amikor Deeley a riseholme-i kiruccanásáról beszélt, Devon vágott egy grimaszt, de nem tett szemrehányást, és a húga ezért szemmel láthatóan hálás volt.

A taxi éppen lejött a felüljáróról, amikor Deeley a mondokája végére ért. – Emlékszem Linda O’Keeffe-re – mondta lassan Devon. – Nem tudtam volna megmondani, hogy hívják, de emlékszem rá. Ocsmány néember volt, büzlött a cigitől. És úgy nézett ránk, mintha húscsafatok lennénk.

– Így van – mondta Deeley. – Nagyon félttem tőle. – Úgy tűnt, mintha mondani akarna még valamit, de aztán az ajkába harapott.

– Akkor most mit csinálunk, Deels? – kérdezte Devon.

A két nővér egyforma, nagy, kerek McKenna-szemekkel nézte egymást.

– Maxie most beszél az ügyvédjével – mondta Deeley. – Előadja a nőnek a hivatalos verziót, vagyis nagyjából azt, amit a rendőröknek mondtunk. És mindkettőnket pontosan el fog igazítani, hogy mit mondjunk a vallomásunkban. Az ügyvédnő pedig ott lesz velünk. Vigyáz ránk, ne-hogy hibázzunk.

– Nem lesz az egy kicsit gyanús? – aggodalmaskodott Devon.

– Nem, mert Maxie nagyon okos. Azt mondta a rendőröknek, hogy szerinte ez a kormány elleni lejárató akció.

Úgy állította be a dolgot, hogy azért kísér el minket az ügyvédünk, mert Olly miniszter, és nem akar botrányt.

Devon ezen jót hahotázott.

– Olly miniszter. Hát nem *hibetetlen*? Ez is mutatja, hogy bárki hatalmi pozícióba kerülhet, ha jó iskolába jár, és van elég pénze.

– Miniszterhelyettes – pontosított Deeley, de önkéntelenül is elmosolyodott Devon epés megjegyzésén.

– Nem lesz az sokáig – mondta Devon. – Maxie pillanatok alatt föltolja a számlétrán. Figyeld meg, mire kimondanád, hogy miniszterelnök, már az lesz! Maxie majd fölnyúl a seggébe, és beszélteti, mint egy bábfigurát.

– Dev! – hüledezett Deeley, és befogta Alice fülét. – Ezt meg sem hallottad, kicsim – mondta vihogva. – Devon nénikéd pimaszkodik az anyukáddal meg az apukáddal.

– Hová megyünk? – kapta föl a fejét Devon, mert a taxi a Shepherd’s Bush körforgalmában beállt a buszok kígyózó sorába.

– Maxie-hez – felelte Deeley. – Ha végzett az ügyvédnőnél, hazajön. Azt mondta, ott találkozunk.

– Nem, nem, várjon csak... – Azzal Devon előrehajolt, elhúzta a plexiablakot, és bemondta a sofőrnek a saját címét. – Előbb haza akarok menni. Ledobom a cuccom.

– De Maxie azt mondta... – kezdte feszengve, fészkelődve Deeley.

– Maxie nem az atyaúristen, Deeley – csattant föl ingerülten Devon. – Először hazamegyek, oké? Nem nagy kitérő.

Gyáva vagyok – gondolta magában. Azt akarom, hogy Deeley és Alice is ott legyen, amikor viszontlátom Mattet – ha otthon van. Képtelen vagyok egyedül odaállni elé